

§ 5. 1. Wynagrodzenie za udział w pracach komisji resortowej może być przyznane tylko za posiedzenia odbyte poza godzinami służbowymi.

2. Wysokość wynagrodzenia za udział w posiedzeniu lub posiedzeniach tej samej komisji resortowej w ciągu doby nie może przekraczać kwoty 19 zł.

3. W przypadkach gdy w komisji resortowej biorą udział specjaliści o wysokich kwalifikacjach lub gdy przemawia za tym doniosłość zadań komisji, dopuszczalne jest za zgodą ministra, który powołał komisję, wynagrodzenie wyższe, nie przekraczające jednakże kwoty 38 zł za udział w jednym posiedzeniu, bądź też wynagrodzenie ryczałtowe za całość prac komisji.

4. Przewodniczącemu komisji resortowej przyznaje się wynagrodzenie w wysokości 150% wynagrodzenia członka komisji.

5. Sekretarzowi komisji resortowej, będącemu jej członkiem, poza wynagrodzeniem za udział w posiedzeniu nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie. Ograniczenie to nie dotyczy komisji międzyresortowych. Sekretarzowi komisji, który nie jest członkiem komisji (sekretarzowi technicznemu), może być przyznane w razie potrzeby wynagrodzenie przewidziane w ust. 3.

6. Zamiejscowi członkowie komisji resortowej otrzymują, niezależnie od wynagrodzenia za posiedzenie, zwrot kosztów przejazdu oraz diety i należności za noclegi według norm ustalonych dla pracowników państwowych przy podróżach służbowych. Koszty odpowiednich wypłat ponoszą jednostki, których członek komisji jest pracownikiem.

§ 6. 1. Tryb powoływania komisji w przedsiębiorstwach państwowych i spółdzielczych ustala Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

2. Tryb powoływania komisji w Polskim Komitecie Normalizacyjnym oraz zasady wynagradzania członków tych komisji ustala Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 7. 1. Ministerstwa prowadzą centralną ewidencję wszystkich komisji, powołanych w resorcie na podstawie niniejszej uchwały, których członkowie pobierają wynagrodzenie za udział w posiedzeniach.

2. Ministrowie składają Prezesowi Rady Ministrów lub właściwym resortowo wiceprezesom Rady Ministrów w terminie do dnia 31 marca każdego roku wykazy komisji wymienionych w ust. 1. Odpisy tych wykazów ministrowie przesyłają ponadto Prezesowi Państwowej Komisji Etatów.

3. Wzór ewidencji i wykazu ustali Szef Urzędu Rady Ministrów.

§ 8. Obsługa biurowa komisji resortowej należy do jednostki (komórki) organizacyjnej, przy której została powołana.

§ 9. Uprawnienia i obowiązki, wynikające z niniejszej uchwały dla ministrów, odnoszą się odpowiednio do kierowników urzędów centralnych, jak również z wyłączeniem przepisów § 7 — do prezydów wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi).

§ 10. Przepisy niniejszej uchwały stosuje się odpowiednio do komisji międzyresortowych, powoływanych przez wiceprezesów Rady Ministrów i Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 11. Traci moc uchwała nr 36 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie trybu powoływania komisji resortowych i wynagradzania za udział w posiedzeniach (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-9, poz. 134 i Nr A-42, poz. 523 oraz z 1953 r. Nr A-4, poz. 42).

§ 12. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz wszystkim ministrom i kierownikom urzędów centralnych.

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *B. Bierut*

443

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 11 marca 1954 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Stare Modrzewie” obszar lasu o powierzchni 4,75 ha w Leśnictwie Kiełpino Nadleśnictwa Państwowego Kartuszy, położony w miejscowości Kiełpino, gminie Kartuszy-Wieś, powiecie kartuskim województwa gdańskiego.

§ 2. W skład rezerwatu wchodzi 42 oddział lasu poddział „d”, według numeracji przyjętej w planie urządzenia gospodarstwa leśnego na okres lat 1952—1961. Granice rezerwatu zostały oznaczone na mapce rezerwatu w skali 1 : 20000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

§ 3. Na obszarze rezerwatu zabronione są:

- 1) wycinanie drzew i pobór użytków drzewnych, z wyjątkiem usuwania drzew martwych, wywrotów i złomów w sposób nie narażający na zniszczenie otoczenia, a w szczególności podrostów i nalotów, oraz z pozostawieniem w ziemi karpiny;
- 2) zbiór owoców i nasion drzew i krzewów, z wyjątkiem nasion niezbędnych do zaspokojenia potrzeb odnowienia lasu w rezerwacie w miejscach, gdzie odnowienie naturalne jest niedostateczne;
- 3) zbiór ziół leczniczych oraz innych roślin lub ich części;
- 4) pozyskiwanie żywicy;
- 5) zbiór ściółki leśnej i pasanie zwierząt gospodarskich oraz wykonywanie wszelkich innych czynności go-

- spodarczych, z wyjątkiem stosowania koniecznych zabiegów odnowieniowych gatunkami rodzimymi rezerwatu, ze szczególnym uwzględnieniem modrzewia;
- 6) niszczenie lub uszkodzenie drzew i innych roślin;
 - 7) niszczenie gleby;
 - 8) polowanie, chwytanie i zabijanie dziko żyjących zwierząt;
 - 9) zanieczyszczanie terenu, wzniesienie ognia i zakłócanie ciszy;
 - 10) umieszczanie tablic, napisów i innych znaków;
 - 11) wznoszenie budowli oraz zakładanie lub budowa urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych;

- 12) przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami specjalnie w tym celu wyznaczonymi przez konserwatora przyrody.

§ 4. Rezerwat tworzy się w celu zachowania ze względów naukowych i dydaktycznych fragmentu lasu mieszanego ze starymi modrzewiami.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa: *B. Podedworny*

444

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 11 marca 1954 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Bursztynowa Góra” obszar lasu o powierzchni 5,03 ha w Leśnictwie Bąkowo Nadleśnictwa Państwowego Stenwał, położony w miejscowości Bąkowo, gminie Kolbudy, powiecie gdańskim województwa gdańskiego.

§ 2. W skład rezerwatu wchodzi 190 oddział lasu poddział „c”, według numeracji przyjętej w planie urządzenia gospodarstwa leśnego z roku 1946. Granice rezerwatu zostały oznaczone na mapce rezerwatu w skali 1:20000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

§ 3. Na obszarze rezerwatu zabronione są:

- 1) wycinanie drzew i pobieranie użytków drzewnych, z wyjątkiem przypadków uzasadnionych potrzebami gospodarstwa rezerwatowego, którego zakres określi specjalnie w tym celu opracowany plan gospodarczy podlegający zatwierdzeniu przez Naczelnego Konserwatora Przyrody; do czasu sporządzenia wymienionego planu dopuszczalne jest usuwanie drzew martwych, wywrotów i złomów w sposób nie narażający na zniszczenie otoczenia, a w szczególności podrostów i nalotów, oraz z pozostawieniem w ziemi karpiny;
- 2) zbiór owoców i nasion drzew i krzewów, z wyjątkiem nasion niezbędnych do zaspokojenia potrzeb odnowienia lasu w rezerwacie, poza terenem odkrywek po dawnej kopalni bursztynu;

- 3) zbiór ziół leczniczych oraz innych roślin lub ich części;
- 4) pozyskiwanie żywicy, zbiór ściółki leśnej i pasanie zwierząt gospodarskich;
- 5) niszczenie lub uszkodzenie drzew i innych roślin;
- 6) wydobywanie bursztynu i innych minerałów oraz piasku, żwiru, gliny i kamieni;
- 7) niszczenie gleby i dokonywanie jakichkolwiek zmian ukształtowania terenu;
- 8) polowanie, chwytanie i zabijanie dziko żyjących zwierząt;
- 9) zanieczyszczanie terenu, wzniesienie ognia i zakłócanie ciszy;
- 10) umieszczanie tablic, napisów i innych znaków;
- 11) wznoszenie budowli oraz zakładanie lub budowa urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych;
- 12) przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami specjalnie w tym celu wyznaczonymi przez konserwatora przyrody.

§ 4. Rezerwat tworzy się w celu zachowania ze względów naukowych i kulturalnych w nie zmienionym stanie dawnej kopalni bursztynu wraz z wyrobiskami wyeksploatowanych szybów.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa: *B. Podedworny*

445

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 11 marca 1954 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uznaje się za rezerwat przyrody wyspę na jeziorze Przywidz o powierzchni 4 48 ha w Leśnictwie Przwidz Nadleśnictwa Państwowego Stenwał, położoną w